

Partikommentarer, ELO-R2

Lindborg-Engström, 1-0, grupp B

I slaviskt med tidigt –b5 får Lindborg inledningsvis det lite bättre spelet mot Engström. När svart lite överraskande väljer att ta tillbaka på b5 (efter cxb5) med a-bonden och lämna c6-bonden haltandes kvar på den öppna c-linjen växer vits grepp - på damflygeln är det spel mot ett mål. Svart försöker störa med f6 men drar på sig fler svagheter, och efter löparbyte på d4 landar en vit springare där med multipla hot. Svart har inget motspel och när c6 hjälplöst faller uppstår automatiskt nya hot, och b5-bonden dukar också under. Vit spelar disciplinerat, kontrollerar hela brädet och är 2-3 bönder upp, och snart triumferar monsterspringaren på nytt och en kvalitet kan också inkasseras.

Lindquist-Östling, 1-0, grupp C

Lindquist behärskade teorin i franskt och Winaver bättre än Östling, som aldrig vågade genomföra den i varianten viktiga/korrekt d4-framstöten, som stör vits harmoni, ökar dynamiken och aktiverar spelet med vits kung i centrum. I dessa ställningar är rätt idé och dragföljd ofta direkt avgörande, och vit fick nu mycket riktigt ett bra grepp, kunde eliminera sina svagheter och snart också käka c3-bonden utan kompensation. Det var logiskt att följa upp med spel mot svarts svaga svarta fält på kungsflygeln och mot den svarta kungen på andra flygeln. När i begynnande tidsnöd en kvalitet så sattes bort och en enkel avvecklingsplan fanns till hands var partiet i praktiken slut.

Mattson-Andersson, 0-1, grupp A

I Caro-kann lyckades inte Mattson få ut något ur öppningen, utan Andersson knep istället ett litet initiativ i kraft av aktivitet, angreppsmöjligheter (man rockerar åt olika håll, svart långt) och en sund egen ställning. Svarts angrepp får lite hjälp av vit, som flera gånger gör det klassiska misstaget att röra på bönderna framför egna kungen. Svart spelar bra men trampar plötsligt snett – 20. Sh3! Δ Lg5 var en jättemöjlighet – men vit missar sin chans, och partiet tar ganska snabbt slut då svarts angrepp snart slår igenom; i det slutspel som resulterar finns inget hopp.

Skjöldebrand-Westerberg, 0-1, grupp A

Skjöldebrand ställdes mot Westerberg och klassiskt holländskt. Ställningen är ganska balanserad när vit efter tiotalet drag genomför den tematiska framstöten e4, men det är lite för tidigt. Två riktiga missar kostar dock strax hela partiet, damreträtten till c2 möjliggör för svart att sticka in d3 och plötsligt sitta med en närgången merbonde och befästa Sc5 med a5! Stressad av dessa svarta framryckningar offerar vit (vilt) en springare på e6, men när kruttöken skingrat sig är han massor av material under.

Bryntze-Hedström, remi, grupp E

Klassiskt holländskt igen, i förhand, och när Bryntze övergår i en stonewall svarar Hedström med samma mynt. Svarts Kf7 var orginellt och oväntat men kanske inte det bästa (Sbd7 eller bara 0-0 hade nog varit sundare). Vit spelar på damflygeln med b4-b5, korrekt men sannolikt lite för tidigt (rockaden kommer först i drag 16). Spelet väger ganska jämnt när svart hoppar in med en springare på e4 (naturligtvis frestande i sådana ställningar...), och vit kan säkra en liten fördel i mittspelet. Svart manövrerar dock metodiskt och när båda tornparen byts (och svarts kung börjar trivas bättre nära

händelsernas centrum), och motstöten c5! spelats har svart ordning på torpet, och det är vit som löparparet till trots får börja se upp. I viss tidsnöd väljer svart ett pjäsoffer som leder till evig schack.

Heinola-Thörn, 0-1, grupp

Heinola tröttnade på att vänta på Thörns prepp (länge följde man Heinola-Mattson från R1) och avvek själv i drag 14. Temat var dock oförändrat, vit öste på med alla (!) bönder på kungsflygeln, och när e4-e5 kom så var det återigen förhastat, och svart kunde reda ut stormen och kontra – vits friska spel har förstås kostat svagheter. En regelrätt blunder av vit (25.Dg4??) avgör emellertid plötsligt partiet, mot 25. -Te5! fanns inget försvar, det blir torn- eller damförlust.

Larsén-Holving, 0-1, grupp F

Larsén spelar skotskt mot Holving som sin vana trogen tidigt avviker med egna djärva idéer. Svart kommer dock en smula trångt och drottningen får svettas, men vit stressar lite och vi får se ett nytt exempel på en förhastad bondeframstöt till e5. Svart rockerar långt och får naturligt spel mot den vita kungen (bla är g-linje öppen), och den dödsdömda (svarta) bonden på d3 är plötsligt en farlig överlevare. I den taktiskt laddade ställningen går så vit bort sig, på löparschacken på e6 finns det kalla Kb8! och sedan hänger det överallt. Att eliminera d-bonden, som avancerat till d2, kostar sedan ytterligare material och när bokslut kan göras är svart pjäs upp.

Lindh-Evertsson, 1-0, grupp E

Lindh och Evertsson startade vad som skulle bli kvällens längsta parti i sicilianska farvatten. Vit fick direkt en sedvanlig, liten fördel, som förstärktes något efter en intressant dambytes-idé på c4. Vit tar en bonde men när svart är i färd med att ta tillbaka ger vit två pjäser för torn på f7 (och har således två bönder som motvikt). Det var inte helt korrekt men svart missar bästa uppföljningen, -d5, och vit kan konsolidera och gradvis bygga ett nytt initiativ. Svart blir för passiv, och merbönderna börjar skruva på sig. Svart spelar nu lite för hårt med kungen (!) och drivs tillbaka under det att vit centraliserar sin egen monark, behåller kontrollen över kungsflygeln och förbereder ytterligare framryckning med (mer)bönderna på damflygeln. Vit är metodisk, men svart försvarar sig tappert och uppfinningsrikt och 67. -Kg6! hade absolut hållit kvar svart i partiet. Efter 67. – Lxa6? vann vit dock snabbt och forcerat då det inte längre gick att stoppa d-bonden från promovring.

Wälinder-Näslund, 0-1, grupp A

I ett engelskt parti tog vit direkt kommandot med ett farligt kungsangrepp organiserat med Le3, Dd2, Lh6 och h4-h5. Vi gav korrekt en kvalitet för att elda på, och svart var tidigt i brygga. I 20:de draget hade vit chansen att avgöra med Ld5! med ogardierbara hot. Istället spelades 20.Sd5? och svart överlevde anstormningen, men vit har ändå mer än fullgod compensation. Vit envisas dock lite för länge med att spela på h-linjen, rätt plan hade varit att övergå till positionellt spel understött av en orubblig super-springare på e4. Fördelen ebbat ut, svart lyckas smita över med kungen till c8 och det väger helt jämnt. Vit begår då ett avgörande misstag och kniper en förgiftad bonde, priset är för högt – dambyte, svarts torn kan etablera sig på andra raden och springarens pålitliga stödjepunkter går upp i rök. Svart manövrerar skickligt i slutfasen, vit är chanslös.

Ölund-Persson, 0-1, grupp D

Jugoslaviskt med f3 och ett tidigt –e5 blev det mellan Ölund och Persson. Svart var ivrig med motstötarna och sökte dambyte, vilket dock gav vit ett visst initiativ. Svart hade dock inga större problem att organisera försvaret, och när vit bytte av båda tornparen i hopp om att löparparet skulle regera i slutspelet tog svart sin chans, och bytte sin enda löpare mot en vit springare! De försvagningar som uppstått i vits bondestruktur vägde mycket riktigt tyngre än de båda löparna, och svart kunde kombinera till sig en merbonde. Istället för att jaga ännu en väljer så svart det enkla: byta bort en av vits löpare och försöka vinna med springare + merbonde mot löpare. Ställningen är tekniskt vunnen och svart för den också tämligen säkert i hamn.